

Arrest

nr. 227 701 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. CAMMAERT
Brusselsesteenweg 119/A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 bij aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 oktober 2019 tot terughouding.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CAMMAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 oktober 2019 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar Ghanees paspoort en een visum type C, afgegeven op 2 oktober 2019 te Accra en geldig van 1 oktober 2019 tot 15 november 2019.

1.2 Op 11 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Op 11/10/10 om 11.20 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL, werd door ondergetekende, H(...) F(...), Inspecteur

de heer / mevrouw :

naam O(...) A(...) voornaam B(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te [....]

*houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer (...)
afgegeven te Accra op : 15.10.2015*

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging te Accra
geldig van 01.10.2019 tot 15.11.2019
voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme*

afkomstig uit Accra met SN(...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene verklaart op basis van toeristische motieven naar Nederland te komen.

Betrokkene is in het bezit van een toeristische planning maar wanneer haar verdere informatie wordt gevraagd, kan betrokkene weinig toelichting geven omtrent haar geplande activiteiten hetwelk enig reismotief kan toelichten. Verder verklaart betrokkene dat niet zij, maar haar vriend de toeristische planning heeft opgemaakt, maar deze reist echter niet mee.

Betrokkene heeft haar visum bij de Nederlandse ambassade verkregen mits voorlegging van een hotel reservatie bij "A(...)", heden legt ze een hotelreservatie voor bij hostel "V(...).

Na verificatie van de reservatie van het hotel door de Federale Politie blijkt deze geannuleerd te zijn. Betrokkene was tevens ook niet op de hoogte dat de geannuleerde reservatie betrekking had op een slaapzaal en geen hotelkamer. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1 Het voorwerp van het beroep, zoals het in het verzoekschrift wordt omschreven, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de eventuele schorsing. Het voorwerp van het beroep moet door de verzoekende partij voldoende duidelijk omschreven worden, zodat de verwerende partij en de Raad het kunnen identificeren. Dit sluit niet uit dat de Raad het voorwerp van het beroep mag afleiden uit het geheel van het inleidend verzoekschrift, aan de hand bijvoorbeeld van de nadere uiteenzettingen in het verzoekschrift, van de aangevoerde middelen of van het door de verzoekende partij nagestreefde voordeel. Om uit te maken wat het precieze voorwerp van het beroep is, moet de Raad dus eerst rekening houden met de omschrijving ervan in het verzoekschrift. In geval van onduidelijkheid moet de Raad het verzoekschrift interpreteren. Hierbij kan hij onder meer nagaan welk doel de verzoekende partij met haar beroep nastreeft (cf. RvS 25 oktober 2016, nr. 236.228; RvS 13 januari 2014, nr. 226.019).

2.2 Ter terechtzitting van 21 oktober 2019 stelt de waarnemend voorzitter de vraag naar het precieze voorwerp van het beroep. De verzoekende partij lijkt op basis van de hoofding van het verzoekschrift en de omschrijving van het voorwerp immers enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 11 oktober 2019 te vragen, maar verwijst in haar verzoekschrift ook af en toe naar *“de bestreden beslissingen”*, waarmee zij mogelijk ook op de beslissing tot intrekking van een visum van 11 oktober 2019 doelt. De uiteenzetting van het middel lijkt dan weer enkel de beslissing tot teruggrijping te betreffen.

De verzoekende partij geeft aan dat zij weliswaar de nietigverklaring van de drie beslissingen beoogt (zij doelt als derde beslissing op de beslissing tot vasthouding van 11 oktober 2019, waarvan zij in het verzoekschrift eveneens melding maakt), maar dat zij met haar huidig verzoekschrift slechts de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping wenst te bekomen. De verwerende partij geeft aan dat uit het verzoekschrift niet duidelijk bleek dat dit op andere beslissingen dan de beslissing tot teruggrijping betrekking zou hebben, dus dat zij hiertegen geen verweer in haar nota met opmerkingen heeft gevoerd.

Op basis van de elementen van het verzoekschrift die de Raad hoger reeds heeft aangegeven en op basis van de duidelijke verklaring van de verzoekende partij ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat het voorwerp van het thans voorliggend verzoekschrift enkel de beslissing tot teruggrijping van 11 oktober 2019 is.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

4.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, leden 1, 3 en 4 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De voormelde beslissingen tot intrekken van een visum, terugdrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats door de FOD BINNENLANDSE ZAKEN - ALGEMENE DIRECTIE VREEMDELINGENZAKEN zijn allen genomen overeenkomstig artikel 3 van de Vreemdelingenwet en vloeien voort uit de beweerde vaststelling door inspecteur F(...) H(...) als zou verzoekster geen documenten kunnen overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van haar voorgenomen verblijf.

Zoals in het feitenrelaas reeds aangegeven, alvorens van haar kind te bevallen en een nieuwe levensfase aan te vatten, wenste verzoekster nog een reis naar Europa, meer bepaald Amsterdam (Nederland) te maken.

Verzoekster heeft hiertoe het nodige gedaan, te weten (1) een reisbureau te Accra (Ghana) onder de arm genomen om de reis te regelen, waardoor verzoekster zich voor de volle 100% kon focussen op het genieten van haar reis, (2) de nodige cashgelden meegenomen om de kosten van haar reis te dekken en (3) het vereiste visum bekomen.

(zie stukken nrs. 3 en 4)

Aangezien de vader van haar kind om professionele redenen in Ghana diende te blijven, onderneemt verzoekster deze reis. Dit echter niet zonder meer, aangezien een goede familievriend in het Gentse verblijft en ter beschikking staat zo nodig.

3. BESLUIT

Er liggen aldus voldoende stavingstukken voor die aantonen dat verzoekster hier is aangekomen met het oog op een reis naar Amsterdam (Nederland), waarvoor zij in het bezit is van het voormelde rechtsgeldige visum.

De voormelde beslissingen missen de vereiste feitelijke grondslag, minstens zijn de beslissingen kennelijk onevenredig met de vastgestelde feiten.

Hiertoe zal een verzoekschrift tot annulatieberoep spoedig worden neergelegd.

Daarenboven, is verzoekster 7 maanden zwanger. Een mogelijks gedwongen terugkeer zal evident een nefaste impact hebben op het ongeboren kindje, hetgeen dient te worden vermeden.

In afwachting van de behandeling door uw Zetel van voormeld annulatieberoep dient aldus tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot uitdrijving te worden besloten."

4.3.2.2 Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...) 3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf; (...)

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in. (...)"

De verzoekende partij betwist dat zij geen documenten kon voorleggen ter staving van het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf. Zij stelt dat zij, alvorens van haar kind te bevallen en een nieuwe levensfase aan te vatten, wenste nog een reis naar Europa, meer bepaald Amsterdam (Nederland), te maken. Zij geeft aan dat zij hiertoe het nodige heeft gedaan, met name het onder de arm nemen van een reisbureau te Accra (Ghana) om de reis te regelen, het meenemen van de nodige cashgelden om de kosten van haar reis te dekken en het bekomen van het vereiste visum. Zij wijst er nog op dat de vader van haar kind om professionele redenen in Ghana moest blijven en dat een goede familievriend in het Gentse woont en zo nodig ter beschikking staat. Volgens de verzoekende partij liggen bijgevolg voldoende stavingsstukken voor die aantonen dat zij hier is aangekomen met het oog op een reis naar Amsterdam, waarvoor zij in het bezit is van een rechtsgeldig visum. Zij besluit dat de bestreden beslissing de vereiste feitelijke grondslag mist, minstens kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing slechts is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en dat aldus niet wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet "over voldoende middelen van bestaan [zou beschikken], zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn

toelating is gewaarborgd, en [zij] niet in staat [zou zijn] die middelen wettelijk te verwerven", zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Ook wordt niet betwist dat de verzoekende partij bij haar aankomst in het bezit was van een geldig visum. Dit visum werd op 10 oktober 2019 echter ingetrokken, op grond van artikel 34.2 *juncto* artikel 10.3 *juncto* artikel 14.1 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode). Bijgevolg kan de verzoekende partij niet langer voorhouden dat zij in het bezit is van het vereiste en een rechtsgeldig visum.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, door te stellen dat zij wel degelijk hier is aangekomen met het oog op een reis naar Amsterdam, slechts te kennen geeft dat ze het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde. Met haar betoog gaat de verzoekende partij immers op geen enkele manier concreet in op de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde. Zij betwist niet dat zij haar visum bij de Nederlandse ambassade heeft verkregen mits voorlegging van een hotelreservatie bij A. en dat zij heden een hotelreservatie bij hostel V. voorlegt. Ook betwist zij niet dat deze reservatie ondertussen geannuleerd blijkt en dat zij niet op de hoogte was dat deze betrekking had op een slaapzaal en geen hotelkamer. Met haar betoog dat zij een reisbureau te Accra onder de arm heeft genomen om de reis te regelen, waardoor zij zich voor de volle 100% kon focussen op het genieten van haar reis, kan zij verder geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij weinig toelichting kan geven omtrent haar geplande activiteiten. In de eerste plaats beperkt zij zich tot een loutere bewering. Uit het stuk 4 dat zij in dit verband bij haar verzoekschrift voegt, blijkt immers slechts dat een reisbureau de vluchten heeft geboekt, maar niet dat dit bureau ook heeft ingestaan voor het opmaken van de planning. Daarnaast spreekt zij met dit betoog haar eigen verklaringen tegen, die zij blijkens het administratief dossier op 10 oktober 2019 bij de grenscontrole heeft afgelegd. Hierbij verklaarde zij immers dat zij de door haar voorgelegde toeristische planning niet gelezen heeft, maar dat haar vriend hiervan wel op de hoogte was. Deze kon echter niet meekomen, omdat hij als advocaat nog enkele dringende zaken moest afwerken. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren brengt. Hetzelfde geldt voor de verwijzing voor het eerst in het verzoekschrift dat een goede familievriend in het Gentse verblijft die zo nodig ter beschikking staat. Bovendien maakt zij niet duidelijk op welke manier deze overigens loutere bewering relevant is in het licht van de concrete motivering van de bestreden beslissing en afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Uit het voorgaande blijkt dat de verschillende overwegingen die zijn opgenomen in de bestreden beslissing om te onderbouwen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Met haar betoog, waarin zij op meerdere van deze overwegingen in het geheel niet ingaat en waarbij zij andere overwegingen slechts zonder meer en desgevallend in strijd met het administratief dossier tegenspreekt, kan zij niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing feitelijke grondslag zou missen of "*kennelijk onevenredig*" zou zijn.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van de andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek, terwijl dit niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

Daarnaast geeft de verzoekende partij nog aan dat zij zeven maanden zwanger is en dat een mogelijks gedwongen terugkeer evident een nefaste impact zal hebben op het ongeboren kindje, hetgeen moet worden vermeden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier dit betoog verband houdt met de concrete motivering van de bestreden beslissing. Bovendien zet zij ook geenszins uiteen waarom een mogelijks gedwongen terugkeer, al dan niet "*evident*", een nefaste impact zal hebben op het ongeboren kindje. Met dit betoog kan zij dan ook geen afbreuk doen aan (de (motivering van) de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar zwangerschap niet zou kunnen terugvliegen naar Ghana.

Een schending van artikel 3, leden 1, 3 en 4 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. VAN DEN BOSSCHE